

RICARD EFA

LES
MÀQUINES
DEL
CAOS



Pròleg de JOSE VALENZUELA

RICARD EFA

LES
MÀQUINES
DEL
CAOS



Pròleg de JOSE VALENZUELA

LES MÀQUINES DEL CAOS

Col·lecció Nüwa

Primera edició: juliol de 2021

© Ricard Efa, 2021

© del pròleg: Jose Valenzuela, 2021

© de la il·lustració de coberta: Marina Vidal, 2021

© de l'edició: Mai Més, 2021

www.maimes.cat

info@maimes.cat

Maquetació i disseny: Mai Més

Correcció: Abel Carretero i Edgar Cotes

Galerades: Antonio Torrubia

ISBN: 978-84-123633-1-9

DL GI 617-2021

Imprès a Catalunya

Mai Més forma part de l'associació d'editorials independents



Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre per qualsevol mitjà o procediment, incloses la reprografia i el tractament informàtic, la fotocòpia o la gravació, la difusió a través d'internet i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense el permís escrit dels titulars del *copyright*.

I

L'OPERARI ES VA AJUPIR DAVANT DEL RIU. VA OBSERVAR AQUELL PETIT cabal per on discorria un espès material d'aspecte gelatinós. La seva transparència deixava entreveure les partícules lluminoses que el recorrien, algunes més ràpides que d'altres. Amb les cames flexionades fins a la meitat del cos, l'operari va estirar els braços cap al riu. Va introduir els dits dins aquella substància i va deixar que les falanges digitals llegissin les dades que transportava. Les partícules lluminoses li pujaven per sota la pell, braços amunt, fins a arribar darrere el coll. Va sentir una lleugera alegria al llegir els resultats. Allargant el coll a banda i banda, va observar els altres operaris que s'estaven, com ell, ajupits davant del riu. Tots amb les mans dins del cabal, amb els ulls tancats, llegint les dades que transportava el líquid. Va activar la glàndula raquídia i va deixar que el cultiu baixés braços avall, embolcallés les partícules lluminoses. En arribar a l'interior del riu el cultiu va formar un cercle que no obeïa la força del corrent. El cercle es va quedar fixat, quiet, mentre es deixava travessar per les partícules lluminoses que seguien el seu camí dins del riu. L'operari va extreure les mans del líquid i va tornar a observar a banda i banda. Ara els altres funcionaris li tornaven la mirada. Es mostraven alegres per ell. Orgullosos. A partir d'ara aquell seria el seu lloc. Se l'havia guanyat. Aquell cultiu era seu. Hauria d'observar la seva evolució fins que arribés el moment d'activar-lo.

II

LES GOTES DE PLUJA RELLIQUEN PER LA ROBA DE TREBALL D'APNE. Aguanta la porta del restaurant on solen trobar-se per preparar les feines, esperant que tots acabin d'entrar. Els neons pampalluguegen damunt dels bassals del carrer, fent rebotar la llum rosa i groga per tots els racons. Quan Surye i Tamb-Al-Or ja han entrat a l'establiment, Apne tanca la porta, passa el baldó magnètic i gira el cartellet, que ara indica «tancat». Al local només hi són ells, amb les persianes abaixades, i l'olor de brou vegetal sintètic de sempre. Surye llança la bossa que carregava al damunt d'una de les taules i s'hi asseu. Tarp surt del darrere del taulell i s'acosta a la resta. Es descorda el davantal, el plega i se'l penja a l'espatlla.

Tots vesteixen el mateix *ninjaback*, una granota gris clar que els cobreix del coll fins als peus, que descansen damunt les soles de goma. Cap butxaca ni detall sobresurt de cap part del cos. Surye obre la cremallera de la bossa i en treu les caputxes i els guants, que reparteix als altres. És una versió hackejada d'una combinació militar, que Tarp va sostreure durant una missió.

—He reparat el sistema de comunicació i he afegit diversos canals alternatius, seran necessaris per saltar-nos els protocols de seguretat de l'edifici —diu Surye mentre es col·loca la caputxa i prem damunt l'orella dreta. Tots reben el lleuger clic directament al pavelló auditiu.— Absorbeix tan bé tot tipus de xarxes que, si em donéssiu la polarització adequada, podria fins i tot volar.

Pica l'ullet als altres mentre es posen els guants i s'abaixen les ulles, que fins ara s'amagaven sota la caputxa. Apne fa repicar la punta

d'alguns dits amb els guants posats, i amb un brunzit molt fluixet la tela repel·leix les gotes que encara regalimaven, deixant la granota seca del tot. Es passa les mans pel tors i somriu.

—Cada combinació porta tres dosis d'epinefrina, no les malbarateu.

—Nois —la veu de Tarp denota els anys que ha passat consumint vapors—, la feina és fàcil: entrar, arribar a l'última planta de la torre 3, trobar el terminal i picar el codi.

Toca la punta del dit polze i l'anular de la mà dreta i la seqüència apareix impresa a les ulleres de la caputxa de cadascun d'ells.

—I sortir d'allà pitant —apunta Tamb-Al-Or.

—I sortir pitant. Exacte. Si hi ha una entrada, bé hi ha d'haver una sortida, ja ho sabeu, això —recalca Tarp—. En principi, ha de ser una nit tranquil·la. El més complicat serà entrar a l'edifici. Un cop dins tenim un talp a la seguretat digital de la torre, ens farà encara més fàcil pujar fins a dalt.

—Implants fora. No vull que ens fregeixin per cap canal —diu Surye.

—Ehh... —vacil·la Apne.

—Tranquil·la, Apne —s'avança Tarp—. Ni el teu port ni la placa són emissors —diu mentre Apne s'assegura que du ben tapat el forat de la nuca.

Tarp separa les làmines de la persiana i mira cap al carrer. En aquell racó de la ciutat hi passeja poca gent quan cau la fosca. Veu el reflex dels llums d'algun vehicle que passa pels carrers veïns.

—Som-hi —diu.

—Som-hi —responen tots.

Dit polze esquerre amb dit petit i índex, i seran pràcticament invisibles, distorsionant qualsevol càmera de vigilància o detectors de moviment i calor humana. Tarp activa, a les ulleres de tots els altres, el recorregut per arribar fins a un dels edificis més alts del sector financer.

No és la primera feina que comparteix aquest equip. Tarp el va muntar quan el seu anterior grup va ser interceptat durant un vol. Havien intentat saltar el mur per penetrar a l'Aliança, havien fracassat i tor-

naven barrejats entre refugiats. Tarp feia el seguiment des de la base i els va veure desaparèixer dels dispositius. Va fer volar pels aires la base d'operacions i es va fer fonedís durant un temps. El Sistema va acusar grupuscles unitaristes de l'explosió. Al cap d'un temps, amb una identitat i una xarxa de contactes noves, Tarp es va instal·lar a la capital. Va adquirir un petit negoci de restauració, un local discret freqüentat per hacktivistes i camells de tecnologia il·legal.

Els quatre van cap a la cuina, rere el taulell. Surye obre la fila fins a la porta del magatzem, una cambra petita i freda, amb prestatgeries plenes a vessar de productes desordenats. Amb la poca llum que entra de la cuina s'activen les holoetiquetes: taurons que salten dins d'un bol de fideus, naps de tres colors que es tallen el cos amb catanes sense perdre el somriure. Quan la porta del magatzem es tanca, el festival de mascotes lluminoses s'apaga i les holoetiquetes deixen de projectar 3Ds. A través de l'escala que sobresurt de la paret, accedeixen al sostre per una trapa i puguen els set pisos de l'edifici fins al terrat.

Ha parat de ploure, i l'aire fresc d'allà dalt els asserena. Des d'allí es veu el sector financer, i no els costa gaire situar l'edifici on han d'entrar pel visor de les ulleres. Calculen el camí que els hi durà més ràpid. L'opció que els exposi menys. Apne dona un copet a l'espatlla de Surye. Ella se la mira, somriu i aixeca el polze en senyal afirmatiu. Surt corrent la primera.

Es propulsa en arribar al muret on s'acaba el terra i comença el buit. Salta amb facilitat l'espai que la separa dels edificis de l'altre costat del carrer. Abans de caure, rodolant amb agilitat, al terrat veí, els altres membres de l'equip ja l'han seguit. Cadascú al seu torn, salta amb gràcia i esmorteix la caiguda amb una tombarella. Encadenen la cabriola amb un saltiró i segueixen corrent fins a la següent cornisa. La combinació, els guants i les soles de goma absorbeixen el soroll dels salts i les corredisses. Fa la impressió de ser una companyia de dansa que executa una coreografia assajada moltes vegades. Les ulleres ajuden a calcular la força i l'angle del salt, la velocitat de recuperació, la distància entre edificis. Anticipen i calculen probabilitats. Si és millor

saltar cap aquell cantó, o si pujar aquella escala fins al dipòsit i saltar cap a l'altra banda els donarà alguna mena d'avantatge. Els membres de l'equip tan sols han de seguir les indicacions que veuen projectades davant dels ulls. Unes indicacions que apareixen amb l'antelació necessària per poder preparar els següents moviments. Podrien fer aquests càlculs sense les ulleres. S'han entrenat per a això i més. Però es guarden forces i energies. Deixen que les ulleres facin la part fàcil. El seu cos i la seva ment ja s'encarregaran de la part complicada quan arribi el moment. Deixant-se guiar per les ulleres, van allunyant-se de l'edifici on Tarp té la seva tapadora, un restaurant de menjars *vintage* poc transitat que sempre fa fortor de brou sintètic. Un local que cap dels quatre no tornarà a trepitjar més.

El districte financer presideix la capital, amb els edificis gegants de metall i vidre. Il·luminats com per disminuir els nivells de serotonina dels que hi habiten. D'entre les construccions més altes, en destaquen els Three-Geminis, tres gratacels bessons del grup econòmic més poderós: Eden. Un conglomerat d'inversors i desenvolupadors de tecnologia militar es barregen amb la projecció de resorts orbitals d'estiueig. Programes d'erradicació de malalties que es confonen amb la promoció política i el desenvolupament econòmic de les zones devastades per la Quarta Crisi Mundial. Gäns Eden té els peus posats a qualsevol camp on política, guerra, diners i tecnologia hi tinguin alguna cosa a veure.

Els Three-Geminis d'Eden es diferencien per les respectives últimes plantes: la torre u està coronada per una cúpula vermella, la dos té un dels heliports més grans de la ciutat i la tercera torre s'acaba amb una piràmide de vidre que sosté una aglomeració d'antenes d'emissió i recepció per a tot tipus de comunicacions. El sistema d'ascensors llançadora pot conduir-te, amb molts pocs minuts, a qualsevol de les més de dues-centes plantes que configuren cadascun dels tres edificis. Tot i tenir un dels cossos de seguretat més ben preparats, Tarp va creure oportú omplir les butxaques d'un dels caps del departament de vigilància digital per assegurar que les càmeres i els altres dispositius estiguin apagats quan siguin dins de l'edifici.

Per fer caure un sistema, a vegades n'hi ha prou descargolant una mica un dels visos que sostenen un component. Fer-hi una esquerda i deixar que el sistema es col·lapsi sobre el seu propi pes.

Surye és la primera d'arribar a la zona baixa del districte. Davant seu es desplega un festival de llum i vidre, de reflexos creuats i danses hologràfiques. S'ajup al terrat i mira amunt mentre els companys van aterrant al seu costat. Tots adopten la mateixa postura que la noia. Un genoll a terra i la cara aixecada. Mirant les moles il·luminades. Les corporacions més importants del Sistema d'Estats. Sense l'ajuda de les ulleres localitzen l'última planta de l'edifici tres. Apne es força a mantenir les emocions a ratlla. Sap que allà dalt hi pot trobar una persona amb qui no vol creuar-se. Per allunyar aquell pensament del cap, es pregunta si a través de les parets de vidre de la piràmide es veu el mur. Conclou que no li quedarà més remei que pujar-hi i comprovar-ho. I per pujar allà dalt primer hauran de baixar a sota de la ciutat.

Baixen cap al carreró saltant pels balcons i escales de la part de darrere de l'edifici. Són molt a prop d'una de les artèries comercials de la capital. El so i la llum, la remor elèctrica del moviment nocturn els arriba amb nitidesa. Tanquen el puny i la roba entra en fase amb l'entorn. Fa rebotar la llum que els envolta com si fos un mirall fragmentat. Caldria observar amb molta atenció per percebre les quatre figures que desescalen la paret amb agilitat.

Quan arriben a peu de carrer, ja saben per quina de les obertures de terra han d'entrar, i s'hi dirigeixen ràpids i ordenats. Surye, sempre al davant, obre la trapa. També-Al és l'últim d'entrar al forat. Hi llisca sense problemes i en tanca la tapa darrere seu.

Cada membre té la seva funció ben clara, però cap d'ells no és imprescindible. Si un caigués, qualsevol dels que quedin pot complir els objectius dels altres. Un de sol podria dur a terme la missió si mai fos necessari, tot i que ho tindria més difícil.

Tarp havia vist Surye diverses vegades entre els seus clients. Feia ja un temps que tenia el local de menjars en marxa. Sabia, pel sector de la ciutat on era, que no corria el risc de fer-se notar gaire. Això era justament el

que ell buscava: no destacar. També era el que la majoria dels seus clients buscaven. Surye sempre s'hi deixava caure al capvespre, demanava alguna cosa per beure o picar i es connectava al seu terminal a través de la xarxa del local. Sempre sola, sempre callada. Com feia amb cadascun dels seus clients, Tarp havia repassat l'activitat de la noia a la xarxa per comprovar que no l'estigués seguint a ell. Les primeres visites van ser fàcils de descriptar, però a cada visita de Surye al local els tallafocs que la noia col·locava eren més elaborats i difícils de desembolicar. Quan Tarp va tenir prou clar que no calia sospitar d'ella perquè només movia paquets de dades i pamflets encriptats de grups anticorporacions, va deixar una invitació codificada en el seu port d'enllaç habitual. D'entrada, la noia va ignorar el codi, com si no l'hagués vist, i va seguir amb la seva activitat habitual. Mirava de reüll al voltant. Poc es pensava que l'home del rostre tatuat i les ulleres de llegir que servia sopes i farcells asiàtics era qui li havia enviat allò. Quan feia tres dies que la invitació havia estat ignorada, i aprofitant que el terminal feia uns càlculs en segon terme, Surye va activar un programa automàtic per no haver d'accedir directament al codi de la invitació. El programa va desplegar un seguit d'esquers per despistar qui pogués estar seguint les seves accions. Va aprofitar els càlculs que feia en un racó del disc dur per obrir una drecera i reenviar-se el codi fins a una regió lliure. Tarp va considerar que ho havia fet molt millor del que hauria esperat mai d'una hacktivista qualsevol. Surye va obrir sense por la invitació des de la regió lliure i no va tardar a comprendre qui l'hi havia enviat i quins motius tenia per haver-ho fet. No li va costar gaire convèncer-la de formar equip amb ell. Ella podria mantenir el seu activisme, els encàrrecs que els caiguessin els oferirien moltes possibilitats de fotre les corporacions. Surye va ser la primera a tornar a formar alguna semblant a un equip per a Tarp. També va ser ella l'encarregada de trobar els altres dos membres, Tamb-Al-Or i Apne.

Els quatre es desplacen corrent pels escassos cent metres de passadís de ciment mal il·luminat fins a arribar a una comporta de seguretat al terra. La caixa elèctrica és allà mateix. Apne hi accedeix per rebentar els codis i protocols que n'havien d'impedir l'obertura. La compor-

ta s'enretira i deixa veure un pou tubular que s'endinsa en la foscor subterrània, sense final a la vista. Tarp s'hi llença el primer. No hi ha escala ni cap lloc on agafar-se per baixar, però el diàmetre del pou els permet fer el descens. Es desplacen avall deixant lliscar les extremitats contra les parets, avançant i frenant segons els sigui necessari. Han tancat la porta per no deixar cap rastre del seu pas per aquest lloc. Estan a les fosques, amb les ulleres en mode infraroig. Poden veure la massa de calor que desprenen els seus companys. Res més.

Deixen patinar els colzes i la punta dels peus contra la paret per baixar més d'un centenar de metres de cop. Frenen quan perceben a les ulleres la massa groga, vermella i verda que emana del cos de Tarp. Aixeca el que sembla un braç, amb el puny tancat. A través dels guants perceben una diminuta vibració a la superfície de la paret.

—Aviat arribarem a la boca —xiuxiueja Apne—. Us donaré el senyal per sincronitzar-nos. —Dit això, llisca com un cuc entre els cossos dels companys fins a situar-se al capdavant del grup.

Des de la seva posició, és Apne qui lidera el segon tram de baixada. Es deixa caure recolzant el palmell de les mans contra les parets. Així pot controlar les vibracions, que traspassen el ciment i la resta de materials dels murs. Els altres la segueixen amb el cos tens, preparant-se per saltar tan bon punt arribi el moment. Al cap d'uns metres Apne frena i indica als altres que facin el mateix. Sota els seus peus hi ha una porta rodona. La caixa elèctrica és a l'altre costat. Apne s'arrapa amb les cames a la paret, fent pressió des del turmell fins al genoll, i deixa caure avall la part superior del cos. Cadascun dels membres de l'equip ha passat moltes hores preparant-se físicament per a aquest tipus d'intervencions. Tots recorden els discursos de Tarp durant els primers entrenaments. L'èmfasi que posava en mantenir el cos ben preparat. La importància que donava a les curses d'encriptat. La rapidesa i agilitat per codificar elements complexos. Era igual d'important saltar-se cent cinquanta interfícies de seguretat amb pocs segons que dur una tassa plena de cafè per les teulades del districte comercial sense ser vist ni vessar-ne cap gota.

Amb la sang baixant-li al cap, Apne estira els braços i els dits fins a palpar els voltants de la porta que té a sota. Va toquejant, buscant quelcom que a simple vista no sembla ni existir, fins que aconsegueix trobar-ho. Amb l'ajuda d'un programa que du instal·lat als guants, localitza els cargols magnètics de cap llis. N'hi ha quatre, un a les dotze, un a les cinc, un altre a les sis i l'últim a les vuit. No tenen un ordre lògic, però ella sap que un dels quatre ha de ser el primer a sortir. Si s'equivoca, la porta es quedarà tal com els ha rebut, tancada. I es dispararan les alarmes.

A través dels turmells enganxats a la paret, i gràcies a la quietud dels companys, Apne nota que la vibració es va fent més evident. Calcula que li caldrà menys d'un minut per obrir la porta, saltar i que els altres saltin darrere seu. Si falla en els càlculs, poden acabar caient damunt la guia de tracció de la llançadora. Mort instantània. Això diuen els plànols que s'han estat estudiant les últimes setmanes. Ajunta les puntes dels dits de les dues mans, de manera que els de la mà dreta toquin els de l'esquerra. A les ulleres hi apareix una projecció en tres dimensions de la matriu de la porta, amb tots els elements visibles. La imatge no diu l'ordre dels cargols, però li serveix per tenir tota l'estructura present. Allarga la mà cap a la porta amb el circuit magnètic dels guants activat. Amb suavitat, però amb urgència, passa la punta dels dits pel damunt dels cargols. A l'acariciar el que és a les seves cinc sent el pessigolleig que li transfereix la tela del guant. Pressiona lleugerament i el cargol gira amb rapidesa sobre si mateix i abandona el forat. Repeteix l'acció sobre els altres cargols, seguint el sentit de les agulles del rellotge. Tots els cargols són fora. Aparta les mans i aixeca el cos, recuperant una postura vertical i, sobretot, més natural. Deixa descansar els turmells i passa tota la força als braços. La porta fa clac i s'obre, deixant anar un petit rastre d'aire comprimit. Els altres tres es preparen i esperen el senyal. Set segons. La porta s'ha acabat d'amagar dins de l'osca de la paret. Apne relaxa la part inferior del seu cos. Cinc segons. La tremolor de les parets és evident i el soroll que arriba de sota és molt fort. Tres. Els companys l'han imitat. Tots estan mig penjats, amb les cames estirades al buit i els peus junts apuntant al forat. Dos. Des de la seva posició Apne no sent res: el sorollot que fa la

llançadora reverbera per tot el pou. Les ulleres reaccionen a la llum que els envaeix de cop i volta, regulant-ne la intensitat. Un.

Es deixen caure pel forat.

Un rere l'altre aterren damunt del vehicle en marxa. Cadascú a uns quants metres de distància del precedent. Amb la sola de les sabates i els guants polaritzats per adherir-se a la superfície llisa. Tamb-Al somriu al comprovar que, tal com els havien avisat, aquell trasto està corrent a més de dos-cents quilòmetres per hora. El càlcul de la llargada del vehicle i la velocitat del salt no donava gaire marge. Ell, que ha saltat l'últim, ha anat a parar a pocs metres del final de la llançadora. Si hagués dubtat ni que fos mig segon, ara no riuria tant. O gens. Però Tamb no dubta mai, es diu a si mateix. Per això és a l'equip de Tarp. Mira endavant cap als companys, tots cavalquen aquell tub de metall ultrallis en direcció a la tercera torre dels Three-Geminis. Qui ho hauria pensat, es xiula Tamb. Fa un any eres representant de la llei i ara aquí violant-la.

Recorda com el van expedientar, i cessar, per posseir còpies de certificats digitals que li permetien desviar diners a comptes fantasma. Recorda com el van humiliar els caps i antics companys de la brigada de crims digitals. Ell sabia que, qui més qui menys, es feia un «pla d'estalvis». Pensa en la sort que va tenir que Tarp fos una de les seves víctimes i que al saber-ho tot el volgués a l'equip. Pensa en tot això. Amb un somriure a la boca i rancúnia a la mirada, no posa atenció a l'alerta lluminosa que apareix a les ulleres. El soroll de la llançadora no el deixa sentir res. El tret li travessa l'espatlla. La força de l'impacte l'arrenca del seu lloc, interrompent el magnetisme elèctric que el mantenia adherit a la superfície. Surt disparat enrere, desfent els pocs metres que queden de vehiclei rebotja contra el cul de la llançadora. Allarga el braç per intentar que les puntes dels dits tornin a imantar-se contra el vehicle. Res a fer. La llançadora desapareix de la seva vista abans que acabi de caure. Nota la fiblada elèctrica que el travessa com si un gegant li donés un cop de puny al pit. Les orelles se li tapen de cop. Tot es torna fosc. Imagina que tot deu estar passant molt ràpid, però el dolor que sent sembla que avanci a poc a poc. I llavors s'apaga.

Apne, Tarp i Surye miren enrere a dos-cents quilòmetres per hora, sobre el llom d'un tub metàl·lic, amb el cor congelat. Els tres han pogut percebre els moviments dels canons del sostre i han tingut prou temps per evitar els impactes.

Tarp s'espolsa el xoc i comença a maleir-se. Es caga en tot, i també Tamb. Havia donat signes de ser abstret, però confiava que l'exagent tindria més capacitat reactiva. Així havia estat durant els entrenaments. Ha vist com no responia als crits, ni al senyal que ha enviat ell mateix a totes les ulleres quan ha vist els canons. Tot ha anat massa ràpid. Han perdut Tamb. La informació que els han facilitat no esmentava aquells canons. Potser els van instal·lar fa poc, o potser el contacte en desconeix l'existència. I això no és el pitjor. Ara ja saben que han entrat. Cagada.

Tarp avisa Apne a través de les ulleres perquè es desplaci fins on es troba ell. Apne s'estira en posició de bocaterrosa, com si es disposés a fer unes flexions. Les puntes dels peus i les mans es recolzen, imantades, contra el sostre del vagó. Deixa que el cos toqui la superfície de la llançadora i mira enrere per localitzar Tarp. Prem peus i mans, i es desenganxa. La inèrcia la llança enrere. Manté la posició estirada fins que arriba a l'alçada de Tarp, que la frena agafant-la pel braç. Apne es reenganxa al costat de Tarp a l'esquena de la llançadora i es gira per fer un senyal a Surye, que li respon aixecant el polze. Apne i Tarp es deixen caure enrere. Surye els intercepta fent molta força, imantada de peus i genolls a la llançadora amb els braços estirats perquè els companys s'hi puguin aferrar i frenar-se. Els tres estan junts. No fa ni quinze segons que Tamb ha caigut. Fulminat. Deu fer-ne vint-i-cinc que han saltat pel forat. La nit tot just comença i estan fotuts. Tarp crida. Les dues noies li miren la boca, l'única manera d'entendre què els està dient.

—Hem de baixar d'aquí —li llegeixen als llavis—. No sabem ni quan ni on apareixeran més canons —diu vocalitzant amb molta evidència—. Si volem acabar la feina ens hem d'afanyar a trobar una sortida.

Els tres observen el túnel que desfila al seu davant. Estudien les dades que els mostren les ulleres i tot allò que veuen a ull nu. Cerquen

qualsevol cosa que els pugui ser útil per saltar, o agafar-se, o el que fos que els permetés abandonar la llançadora en marxa i salvar la pell. Poc a fer, la superfície corba i llisa del túnel no té res a oferir-los.

Surye alerta els companys. Apunta amb el dit endavant. Al fons, apropant-se a gran velocitat, un canó doble penjat del sostre gira cap a la seva posició.

La trucada va ser curta. Per pantalla. Tarp sabia de sobres que la imatge que rebia de l'interlocutor no era la seva cara real. És molt fàcil aconseguir una d'aquestes aplicacions que amb un munt d'imatges en construeix una de nova en temps real. Cares a mida d'un sol ús. Ell mateix n'estava utilitzant una per respondre la trucada. El mateix passa amb la veu. Era habitual, i no només dins del gremi.

—Diuen que tornes a funcionar.

—Diuen, diuen. I tu, què hi dius?

—Vull el que m'han assegurat quan el teu nom surt en alguna conversa. Rapidesa, discreció, garantia d'execució. No vull merdes.

—No-merdes. Aquest soc jo. De què parlem?

—Dues línies de codi. Les rebràs per un altre canal quan arribi el moment.

—Dues línies? Depèn d'on, pot ser un daltabaix, això.

—Ether, com l'etern alè.

—...

—Doctora, em pot fer cas? Tinc mal a la cama, crec que entre gris i mil.

—Sospito que...

—Eleusis i els misteris de fum, *fullbody type*.

—...s'equivo...

—Neander, catorze, quinze, la vall i els morts.

—...d'acord.

La imatge de la pantalla va tremolar, la veu va espetegar amb una freqüència més alta. La cara d'un sol ús s'havia modificat. Ara era la d'una noia de cabells roses que semblava parlar des d'un jardí botànic.

—Tres. Última parada. Si és «sí», la data per un canal diferent. Quan arribi el moment. Sense preguntes. Entrar i sortir, la nit escollida serà calma total.

—Sí.

—Estem d'acord. Evita agafar altres compromisos i tingues l'equip sencer a punt.

I amb un sorollet com de plàstic dur trencant-se, la imatge va desaparèixer, deixant un harmònic flotant per l'aire. Tarp, que ja estava a punt, va disparar l'escarabat per la línia. Va retornar per on havia sortit, indicant que la trucada l'havien fet des d'aquell terminal. L'havien trucat fent servir la seva pròpia línia. Tarp es va preguntar per què algú que sap utilitzar així les dreces voldria que algú altre fes la feina. Havia de parlar-ne amb el Nus sense despertar les sospites del seu propi equip. Tan bon punt va rebre les línies de codi, les va mirar i remirar. Va passar-les per tots els sistemes operatius i simuladors, però va ser incapaç d'esbrinar per què carall podien servir. Aquell codi necessitava el seu propi entorn per tenir sentit. El lloc on l'havien d'inserir feia tota la pinta de tenir un entorn a mida. Algunes corporacions tenien entorns i xarxes a mida. Era el cas d'Eden, el principal subministrador de xarxa del Sistema d'Estats.

Ether, doctora, Eleusis i Neander. Va riure.

La resta, els mapes, la preparació, tot havia estat com sempre: rutines de codi sota pressió, cal·listènia i arts marcial. Comprar els serveis d'un beneit dins la corpo i posar les combinacions d'espàndex intel·ligent a punt.

Però ell tenia un pressentiment. El Nus havia demostrat molt d'interès amb tot allò. Potser l'estaven posant a prova? O potser és que esperaven treure'n alguna altra cosa, una vegada fossin dins d'Eden. Havia fet massa feines, i tenia una intuïció a prova de bombes. El seu cervell invocava la imatge de la noia dels cabells roses. El seu rostre impossible. Alguna cosa, sota els milers de capes de píxels sobreposats d'aquell avatar, li era familiar.

Estirats damunt dels últims metres de la llançadora, els tres s'arrisquen a posar-se a l'abast del doble canó. O a caure intentant algun moviment brusc. L'anterior canó ha fet diana a Tamb, i això només pot voler dir que l'efecte refractant del *ninjhack* no els servirà de res.

El túnel és molt estret. Una estructura tubular recoberta de l'última composició de ciments d'alta connectivitat, sense cables ni tubs de cap mena a la vista. Res on agafar-se, res que sobresurti de la superfície. Al sostre tan sols hi ha alguna comporta com la que han utilitzat per entrar i els canons. Només la part inferior, la via, conté obertures i sortints. Però és territori prohibit. Amb aquella informació el contacte l'ha encertat. De tant en tant la via es creua amb una altra via, es bifurca, o grimpa la paret per enviar la llançadora cap a algun dels pisos de les tres torres. Estan obligats a cavalcar el llom del vehicle. Imposible des de la seva posició accedir a l'interior o baixar-ne pels costats.

Els tres tensen el cos, preparats per saltar cap on faci falta. Quan el doble canó els té a l'abast rebota enrere per preparar el tret. Surye veu la llum d'una altra llançadora que s'apropa pel túnel que els apareix a la dreta. Agafa Apne pel braç desitjant que Tarp pugui reaccionar tot sol. Quan la segona llançadora arriba a tota velocitat al seu costat, Surye es llança a l'aire sense dubtar. Fa els càlculs a la vegada que du a terme les accions. Imposible fer-ho de cap altra manera. Tarp és conscient del moviment just quan els cossos d'elles surten volant del seu costat. Agafa impuls i salta darrere de les dues noies. El tret que surt de la boca dels canons travessa l'aire a la vegada que ells tres salten el poc espai que separa les llançadores. Surye sap que només podrà aterrar al cul de la llançadora. També sap com aprofitar el seu pes i el d'Apne a favor seu per caure col·locant els peus damunt la petita protuberància de la part posterior del vehicle. El tret rebenta el turmell de Tarp en ple salt. La llançadora que els carregava fins ara desapareix túnel enllà, com si s'hagués accelerat de cop. Apne i Surye han pogut agafar Tarp al vol, abans d'aterrar amb la punta dels peus recargolada damunt del diminut sortint. Aguanten el seu pes amb una mà mentre amb l'altra es mantenen adherides a la paret del vehicle. Tarp fa esforços per no

perdre el coneixement. Té el turmell destrossat i està perdent molta sang. La nova llançadora està retornant sobre els seus passos, desfent el trajecte que havien fet damunt de l'altre vehicle. Han de sortir d'allà abans de retrobar-se de nou amb el canó que ha eliminat Tamb. I han de sortir d'allà per veure la gravetat de la ferida de Tarp. Una esclatxa de llum blanca les sorprèn al seu davant. Traça un contorn a la paret de la llançadora, dibuixant una porta que fins ara no era visible. Rere la porta que s'amaga dins la paret del vehicle dos guardes els apunten amb fusells. Porten els uniformes de seguretat d'Eden. Criden coses, però entre el casc que porten i el soroll del vehicle és impossible entendre res. Un dels homes allarga el braç i agafa Apne amb força i l'empeny cap a dins. Atordida, es deixa fer. Surye i Tarp també cauen a l'interior. La porta es tanca. Apne veu que porten màscares posades sota el casc i entén per què està marejada. Entén com han aconseguit fer-los entrar per la força sense problemes. Abans de perdre el coneixement veu el basal de sang a terra, sota les cames de Tarp. Només té temps de pensar «merda», i el món es fon en negre i l'engoleix.

Mal de cap.

El primer que sent Apne és mal de cap i la boca seca.

Es passa la llengua per tots els racons de l'interior de la boca buscant saliva. Arruga el nas, té els narius secs i enganxats. Intenta recompondre quelcom semblant a una cara mentre separa les parpelles de l'ull dret. El torna a tancar de seguida. La il·luminació és massa forta i se li clava com una daga entre les celles. Mentre fa ganyotes per despertar els músculs de la cara analitza tots els estímuls que rep. Té les mans lligades a l'esquena, atrapades entre les barres d'una cadira. Les barres són metàl·liques, però el respatller i el seient són orgànics. No nota la fredor del material a les cuixes. L'embolcalla el tacte fi del teixit sintètic del *ninjhack*, encara el porta posat. Però no porta els guants. Si les ulleres no han pogut regular la intensitat de la llum vol dir que tampoc les du posades. Ni la caputxa. Els sons no li arriben esmortèits per la tela i té els cabells del serrell suats i enganxats al front.

Abans d'obrir els ulls ja sap que hi ha tres persones a la mateixa sala. N'ha comptat les respiracions. Una és un home de talla gran que fa servir vaporitzadors. La roba que porta li apreta el coll, segurament un uniforme. Una altra és d'una persona més menuda, asseguda. El soroll del teclieg li arriba nítid. Està treballant amb diversos teclats a la vegada. De la tercera no en pot treure gaire informació. Està dreta entre les altres dues persones. Tot és difús i el cap encara li fa molt mal.

Dona una altra oportunitat a l'ull dret. L'entreobre menys que abans i poc després fa el mateix amb l'esquerre. Deixa que el fil de llum penetri fins que s'hi acostuma, i de mica en mica els va obrint del tot. No se sorprèn quan els contorns de la figura que té més a prop es van dibuixant i és conscient de qui hi ha allà, al seu davant. S'adona que en algun racó del cervell ja ho sabia, però té els reflexos massa lents. Encara es troba sota els efectes del tòxic amb què els han capturat.

—Iris —diu l'home que s'està dret al mig.

A la dreta, l'home de talla grossa amb uniforme civil de seguretat sembla mirar al buit, com si no fos present en aquella sala. A l'esquerra té una dona jove connectada a un terminal complet. Ulls, orelles i boca cablejats. Du uniforme d'administrativa, blanc, sense ornaments. Els tres són rere d'una taula reactiva on la dona connectada passeja les mans movent arxius sense parar d'un directori a un altre.

Apne mira de biaix cap a la dreta: ningú. Es disposa a mirar cap a l'altre cantó quan l'home continua.

—Estàs sola, Iris —diu amb un to amable.

—No em dic així —diu Apne passant-se la llengua pels llavis per estovar-los—. On són els altres? Com està...?

—Estan tan bé com tu —diu l'home. Mira un dels arxius que li mostra l'administrativa cablejada: imatges d'una càmera de seguretat.— El teu... nòvio? Cap? El que sigui. Li estan curant el turmell ara mateix. Digues, Iris...

—Fa molts anys que vaig deixar de dir-me així —respon ella sense mirar l'home a la cara. Es fixa en les imatges que desplega l'administrativa. Veu un símbol d'error. Si no va errada, el contacte de Tarp està fent la seva feina.

—Això hem pogut comprovar. M'agrada més el nom que et vam posar amb la teva mare, Iris Eden. —Apne es mira els peus. Es mossega el llavi inferior. Està incòmoda i voldria desaparèixer d'allà. No ser-hi.— Vols explicar-me què hi heu vingut a fer, aquí? Ja fa temps que et fas amb aquest grupet de pacotilla. No podies ser ni una terrorista de veritat, oi?

No vol respondre les preguntes del seu pare. Sempre l'havia atacat des d'aquest pedestal fet d'orgull i superioritat. És una de les moltes raons per les quals va marxar de casa. No haver d'aguantar més aquell pare altiu i abusador que li ho recriminava tot. Iris Eden mai feia res bé. I la mare callava i el deixava fer. Poca gent és capaç d'oposar-se a un home que reuneix més poder ell sol que alguns dels estats del Sistema junts. Per això va desaparèixer, amb la roba que duia posada i prou. Ni un cable, ni una arracada, ni res més. Sabia que un cop fora de casa el seu pare la localitzaria i la tindria monitoritzada. Al principi s'esperava que organitzés alguna mena d'operació de recuperació, al cap i a la fi ella era una de les seves possessions. L'hi havia deixat ben clar des de petita. Tenia gravades a la memòria les visites que li feia el seu pare a la nit. Tenia gravada a la memòria la mirada evasiva de la seva mare. Ella també havia estat sempre sotmesa a aquell home. Però mai va enviar ningú a buscar-la. Es va petar el localitzador de l'implant, es va acoplar el port a la placa que duia al cervell i es va canviar el nom. Mai més tornaria a ser Iris Eden.

—Sé que en el fons desitjaves que vingués a buscar-te. Que enviés homes amb algun missatge, suplicant, per fer-te tornar... —Es dirigeix a ella sense ni mirar-la, llegint els arxius que es projecten a la superfície de la taula.

Apne es maleix. Sense els guants i les ulleres està desconnectada i té poques opcions. De reüll va mirant el terra i els racons on li arriba la vista. Rajoles grans de polímers brillants, parets llises sense endolls ni cablejat a la vista. Austeritat. Havia crescut en un entorn així, sense grans decoracions, sense distraccions, sense nanses on agafar-se quan la moral queia a terra, rebentada a cops de peu per aquell pare, senyor, amo.

—Vam deixar-te fer. Vam veure com t'introduïes a grups i com saltaves de noviet a novieta. Et vam fer seguiments mentre anaves de còctel de drogues a reunions amb quitxalla activista que fa veure que és perillosa. —L'home tanca una taula de dades i aixeca la vista cap a la noia. Avança cap a ella amb passos lents però fermes. Es para a poc menys d'un metre de la cadira on està lligada.

—Però ens vam relaxar. Ens ha passat per alt que voldríeu entrar aquí. De fet, és la primera sorpresa que em dones a la vida. Entrar aquí. Què esperaves? Pensaves que us deixaríem campar per les torres, a tu i al teu ramat de piratots de merda? Us deueu creure importants, per entrar als llocs a remenar uns codis dels quals no n'enteneu ni un punt.

Corba la cintura per acostar la cara a la de la seva filla. Ella aparta el rostre cap a un costat tensant tots els músculs que pot, per assegurar que tanca els ulls molt fort.

—Als teus merdes d'amics se'ls emportaran, i ja decidirem què en farem quan arribi el moment. Considera't acomiadada d'ells. En canvi, amb tu...

Apne aixeca de cop els genolls. Busca trobar l'entrecreix del seu pare per clavar-hi amb força les dues articulacions. Quan arriben a l'alçada de l'engonal, les cames de la noia segueixen el seu recorregut amunt i travessen el seu pare fins al melic. La cara se li torna blanca. El pare esbossa un somriure de satisfacció i s'aparta d'ella.

—Tanta importància et dones, com perquè m'estigui aquí amb tu? Jo, personalment? Deixa que pensi què faré amb tu. —El mateix to de veu que guarda a la memòria. «No canviarà mai», plora per dins Apne.— De moment, et quedes sola al racó de pensar. No facis cap animalada, els meus homes tenen ordre de disparar a matar. Encara que siguis la meva filla, Iris.

—Apne. Em dic Apne —diu, refent-se del poder que la veu del seu pare té damunt d'ella, recuperant com pot la posició a la cadira.

—Ja en parlarem, d'això. —L'home arriba fins a l'alçada de la taula. Li dona l'esquena i prem un botó. Les tres persones i la taula, que fins

fa un segon eren allà, es desfan en milions de petits quadradets que es dispersen en totes les direccions fins a desaparèixer.

Apne està sola al mig d'una habitació buida. Té els braços adolorits de la tensió. Tanca els ulls i recupera el control de la respiració. Inhalacions profundes pel nas, exhalacions llargues per la boca. Amb els ulls tancats, tomba el cap a banda i banda, dreçant tant com pot les orelles. Intenta captar qualsevol cosa que pugui ser a prop seu. En una situació com aquesta qualsevol cosa pot ser útil. S'han preparat per a moments com aquest. Sap que si poden, Tarp i Surye estaran fent el mateix. I és molt possible que no els tinguin tancats gaire lluny d'aquella habitació. També sap que tot i que no les vegi, aquell lloc és ple de nanocàmeres. Si el que ha vist és correcte, és molt segur que estiguin apagades.

El grinyol és molt subtil. Però suficient per fer-la somriure. A la dreta, a uns tres metres rere la paret, hi sent la porta corredissa d'un ascensor. Si hi ha un ascensor vol dir que també hi ha el respectiu forat.

Un lloc per on sortir.

Repassa el que ha de fer per sortir de l'habitació. Espera que els seus companys puguin aprofitar el merder que està a punt d'organitzar. Aixeca la cara cap a una de les cantonades del sostre amb el somriure encara penjant-li de la boca. És fàcil que allà hi hagi una nanocàmera enfocant-la.

—Vine a buscar-me personalment, si vols res de mi. No em faré l'adormida com quan era petita —diu, esperant que si el talp de seguretats encara no ha apagat les càmeres el seu pare la pugui sentir.

Es propulsa endavant fent giravoltar la cadira per damunt seu. Al xocar contra el terra, el seient i el respalller salten en bocins per tota l'habitació. S'ha alliberat del moble, però té les mans encara lligades. Mentre es dirigeix cap a la porta es disloca els ossos de la mà esquerra i es desfà de la corretja de plàstic amb facilitat. Recupera la mobilitat a la mà i la projecta contra la porta per començar a picar-hi amb els artells.

—Obriu la porta —cria, convidant els guardes que endevina al passadís a entrar a buscar-la.

L'altre costat de la porta s'omple de soroll. Les corredisses, els repics metàl·lics de les corretges dels fusells, les ordres xiuxiuejades. Apne flexiona els genolls i pressiona la planta del peu contra la goma de la sola. Els peus llisquen damunt dels polímers del terra buscant la posició adequada. Tanca els punys quan sent el soroll de l'aire comprimit començant a recórrer el conducte d'obertura de la porta. Nota els músculs omplint i tibant la tela del *ninjhack*. Li agradaria tenir els guants, com a mínim els guants, però haurà de continuar sense ells.

Quan la porta s'obre les figures uniformades avancen en bloc cap a l'interior, amb les espatlles arronsades per situar la mira de l'arma recta davant dels ulls. Apne corba l'esquena, doblegant el cos enrere i allarga les mans per damunt del cap. Quan les mans toquen el terra es propulsa enrere i dibuixa una pirueta. El líder del grup armat fa un crit mentre Apne vola enrere dins l'habitació. Sorpresos per aquesta acció, un parell de fusells deixen anar una ràfega de trets en direcció a la noia. La reacció en cadena no es fa esperar. Tots els fusells desapareixen intentant fer blanc en la noia que segueix saltant enrere fent ziga-zagues. Apne sap el que porta entre mans. Serra les dents per aguantar la cremor del parell de bales que li passen fregant el teixit del *ninjhack*. Una a la cuixa i l'altra a l'espatlla. Es concentra en la cabriola, en l'ordre de les cames, en la transmissió perfecta del pes d'un peu a l'altre. Sap que al final del quart salt els peus coincidiran amb la paret. I sap que la duresa de la paret, junt amb la força amb què impactaran els peus i l'ajuda dels trets que s'hi hauran incrustat, serà l'ideal. Ha calculat el gruix del mur comptant el retorn acústic dels sons que provenien de l'altre costat.

La paret s'ensorra sota la força dels peus, deixant un núvol de pols de guixos i ciments sintètics. Els homes tarden massa a reaccionar. Passen uns segons fins que entenen el parany. Han ajudat la noia a fugir. El líder s'atansa al forat i deixa anar un «merda». Posa una mà al comunicador del casc. Els altres homes abaixen les armes i s'acosten al seu líder. Comproven que el que s'obre davant seu és el forat de l'ascensor: cinc-cents metres de foscor i cablejat que els tornen la mirada.

Tarp i Surye han sentit l'enrenou. L'home que els vigila ha rebut algun tipus de notificació a través de l'implant i es posa alerta. Veuen com les temples li tiben i el coll se li tensa. Assegura les mans amb fermesa al voltant de l'arma. Tarp comprèn de seguida el que deu estar passant i es mira el turmell. La cura que li han fet per parar l'hemorràgia no aguantaria ni cent metres de cursa. Deixa de mirar les benes que li emboliquen el peu i es mira Surye, la primera que va formar part de l'equip actual. Surye se'l mira amb una expressió emboirada. Encara està atordida pel gas que han emprat per capturar-los a la llançadora i no acaba d'entendre el que està passant. Busca respostes a la cara de Tarp, intenta entendre què s'amaga rere tots els tatuatges. Tarp és directe, pica l'ullet i fa mig somriure. Surye comprèn el missatge. L'home li està dient adeu. Tarp no està en condicions de sortir d'allà i se sacrificarà perquè ella pugui fer-ho. Deixa de mirar-la i es dirigeix al guarda.

—Psst! Tu —li etziba—. Què foten els teus aquí fora? Quin merder, no?

Les gotes de suor llisquen per la cara del jove uniformat. Prem els llavis. Tarp sap que el guarda no està autoritzat a respondre. Però si aconseguix provocar-lo, podrà dirigir la situació cap on ell vulgui.

—Que ets sord? —li diu—. No sents l'enrenou? —Es mira Surye amb sarcasme.— Potser l'han deixat aquí per curt de gambals, aquest —li diu a la noia exagerant un to de veu teatral. Tarp actua amb tota la seguretat que li provoca saber que ara mateix cap sistema de vigilància digital està operatiu. Surye veu com Tarp col·loca bé els peus per equilibrar algun tipus de moviment. Ella fa el mateix, prepara el cos per a qualsevol cosa que pugui passar.

—Què ets més: Imbècil o sord? —diu Tarp tornant a dirigir-se al guarda, que arruga les celles i el morro—. Jo diria que imbècil, només un imbècil es faria guarda per servir una corporació com aquesta, acceptant quedar-se aquí tancat el dia que hi ha una mica de sarau. —Tarp agafa aire, estreny els braços tancant els punys. Nota la punta dels dits clavant-se a dins del palmell.

—Calla —salta el guarda. I l'apunta amb l'arma.— Teniu prohibit parlar entre vosaltres. —I fa un pas endavant.

—Entre nosaltres no parlem, borinot! No veus que parlo amb tu? —diu Tarp—. Si és que es pot parlar amb un individu tan curtet com tu, és clar. —El guarda fa mig pas més. Porta l'arma a l'alçada de l'ull. Mig pas més. —Ves amb compte amb aquest trasto. Ja el saps fer servir? —segueix provocant-lo Tarp—. La veritat és que no saps la ràbia que foteu. Us mereixeu el pitjor que us pugui passar a vosaltres i a les vostres famílies. Us mereixeu tot el patiment de totes aquelles persones oprimides pels vostres amos, condensat en un clatellot que us arrenqui el cervell. Però que en sigueu conscients. Que, si no, no us serveix de res —fa Tarp amb una ràbia cada vegada més real. El guarda sua. Tarp ha comprès fa estona que es tracta d'un jove amb poca experiència.

—Calla —crida el jove guarda—. Calla! Calla! —El dit índex se li tensa al damunt del gallet. Al cridar desplaça el cos un pèl endavant i Tarp ho veu. Canvia el pes dels peus i li clava un cop de peu directe al peroné. L'impacte acaba amb el soroll sec de l'os trencant-se. El guarda perd l'equilibri i Tarp ho aprofita per llançar un segon atac a l'altra cama, però es queda clavat pel tret que surt del fusell. L'impacta de ple per damunt de la clavícula. Els dos deixen anar un crit de dolor a la vegada.

Surye s'aixeca emportant-se amb ella la cadira on està lligada. Salta amb el moble sobre el guarda, alliberant-se dels dos impediments d'un sol cop. Es desfà de les tires de plàstic que l'impedien les mans i s'inclina cap a Tarp per ajudar-lo a deslligar-se. Està pàl·lid i suat.

—No fots gaire bona pinta —diu Surye.

—Calla i deslliga'm —somriu Tarp—. Per un moment em pensava que em moria, però encara et seré útil una estona més —diu mentre Surye el deslliga—. Passa'm el fusell.

Surye agafa el fusell del noi estabornit d'entre les restes de la cadira. Li dona un cop al cap amb la culata per assegurar que estigui inconscient i ajuda Tarp a posar-se dret. Quan són davant la porta, Tarp arrenca el fusell de les mans de Surye i li barra el pas amb el braç.

—Surt quan jo et digui —diu Tarp fent un esforç per mantenir-se concentrat. Prem amb el colze el botó d'obertura i la porta s'obre al passadís deixant anar un esbufec d'aire comprimit. Tarp treu el nas i observa els guardes armats que surten d'unes quantes portes enllà, amb les armes fumejant.— L'Apne ha sortit. —Sent soroll a l'altre costat i comprova que un altre grup de guardes armats s'acosta cap on són ells.

—Ens venen a buscar. —Tira enrere el carregador amb força i es gira cap a Surye.— Busca l'Apne, trobeu la sortida i oblideu-vos de la feina.

Ell mateix no es creu les paraules que diu, però les ha de dir. Sap que les noies no buscaran la sortida, faran el possible per acabar la feina. Per això les ha preparat durant tant de temps. Sense saber-ho, totes les altres feines havien estat entrenaments per a aquest dia. Tant de bo ho haguessin sabut abans. Avui havíem de ser aquí, es diu per dins. Les lectures del Nus deien que aquí començava tot. Encara no hem tancat el triangle, les noies s'han de trobar. Han d'arribar a dalt i trobar-se. Sap que Apne sola podria aconseguir-ho, però si són dues tindran més opcions. Li agradaria ser-hi, ser allà dalt quan es trobin i tot comenci. El caos, el Nus. La seva feina és assegurar que passi, es diu, no veure-ho. Es posa la mira de l'arma a l'alçada de l'ull.

—Su —es dirigeix a Surye sense mirar-la—. Toca salvar-vos, entesos? —I surt cap al passadís disparant i obligant els guardes a cobrir-se contra les parets.

Surye no té gens clar què ha de fer ni cap on ha d'anar. Els efectes del gas no s'han dissipat del tot, però entén que Tarp s'està sacrificant perquè ella surti d'allà dins, i això és el que fa. Para atenció cap on ell dispara i corre en sentit contrari fins a protegir-se contra una porta.

Els guardes d'un cantó i de l'altre s'han refet de la sorpresa i tornen els trets des de les seves posicions. Una carretada de bales travessa el cos de Tarp, que no deixa de cridar i disparar. Surye cerca desesperada què pot fer a continuació. Veu com la porta de davant seu s'obre a poc a poc. Massa a poc a poc. Tensa tot el cos i es prepara per saltar i ata-

car, si és necessari. Veu vuit dits a la part inferior de la porta, al nivell del terra. Estan separant les dues fulles. Una porta que no funciona?, es pregunta. Llavors s'adona que és la porta d'un ascensor. Observa a la pantalla que l'ascensor es troba en un pis inferior. És impossible que allà hi hagi algú. Si no és que... La porta s'ha obert prou com per passar-hi fent contorsió. El passadís encara és un camp de batalla, veu el cos de Tarp caient desordenat a terra. La pols, el fum i el soroll no deixen veure la posició dels guardes, és ara o mai. La porta s'ha obert uns centímetres més. Salta directament cap a l'obertura que queda al mig de la porta. Cau al buit fosc, amb els ulls oberts, cercant des del primer instant on aferrar-se. La violenta estrebada que la frena pel braç li sacseja tot el cos. S'ha quedat penjant per sota el nivell de la porta. Intenta agafar-se a un cable gruixut enganxat a la paret i mira damunt seu. Apne la té agafada pel braç amb una mà. Amb l'altra aguanta el pes de totes dues al sortint inferior de la porta de l'ascensor, que torna a estar tancada. Es senten crits i moviments bruscos a l'altre costat de la porta. Els trets s'han acabat, o això sembla de moment.

—Tenim un problema —diu Apne—. Vaja, en tenim uns quants, però aquest... —Assenyala el buit amb la mirada.

El soroll avança cap on són elles, omplint de grinyols l'eco d'aquell forat. L'ascensor puja a gran velocitat i el frec dels cables i de les guies que el condueixen pel forat arrenca guspines i estridències del sistema de politges. Surye estudia la situació sense deixar de mirar avall. L'adrenalina ha fet desaparèixer els últims residus de les toxines que li quedaven a la sang.

—No el veig tan greu, el problema —diu—. Salt, recepció i entrar. Mil deu?

—Mil u —respon Apne—, mil dos —inhala—, mil tres —continua comptant mentre fa força amb el braç per pujar Surye fins a la seva alçada—, mil quatre...

Surye s'ajuda amb la mà lliure per acabar d'escalar al costat d'Apne. Els ulls clavats als llums de l'ascensor que s'acosta i els dits aguantant el pes del cos a dos centímetres escassos del sortint.

—Mil cinc. —Surye s'afegeix a Apne. Les dues noies flexionen els genolls i preparen el cos per al salt.— Mil sis. —Damunt dels seus caps algú està donant cops a la porta de l'ascensor.— Mil set. —Les dues fulles de la porta se separen i deixen entrar un raig de llum que s'omple de partícules de pols i fum.— Mil vuit. —Els crits dels soldats, que diuen que són allà, càgum l'hòstia, que les dues estan vives.— Mil nou. —Pel forat de la porta apareixen unes mans amb un fusell que busquen l'angle per poder-les disparar.— Mil deu.

S'impulsen per recórrer els pocs metres que les separen de l'ascensor, que puja a tota màquina. Quan el sostre de l'ascensor i els seus cossos es troben, senten la ràfega de trets que comença a sortir del fusell. El soroll de l'arma s'atura i acaben de frenar la caiguda sobre les quatre extremitats, amb l'abdomen gairebé tocant la superfície del sostre. Amb la tensió del salt i la pressió de la velocitat al seu damunt, fins ara no han vist l'arma que fumeja enmig de les dues. Encara hi té les mans del guarda enganxades a la culata i al gallet, arrencades del seu cos per l'ascensor.

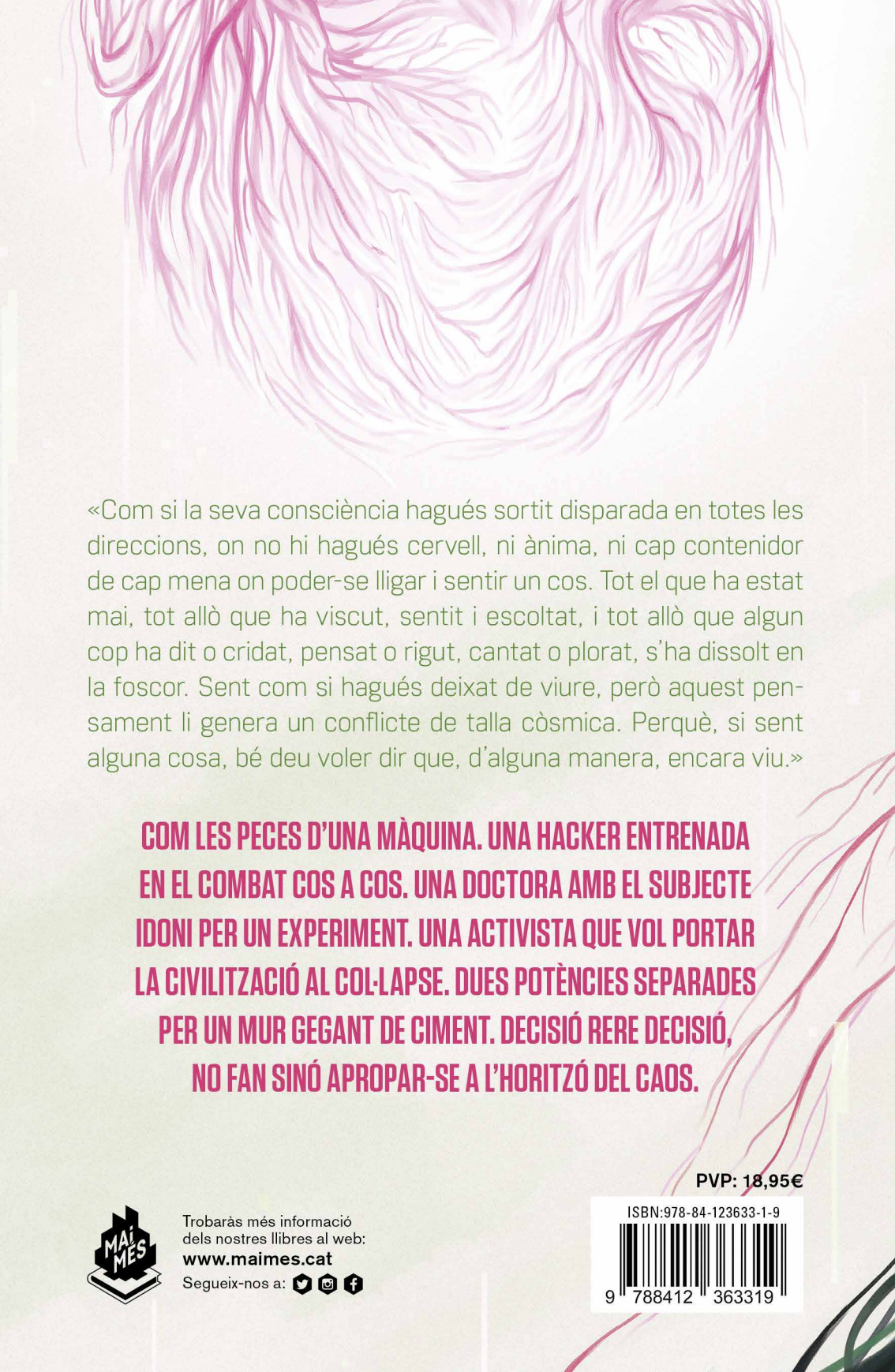
Surye pren l'arma i n'aparta les mans enguantades, que rodolen pel costat de l'ascensor. Obre la llanterna del fusell i enfoca la paret. Les parets brutes de pols i greix desfilen avall a gran velocitat. El cercle de llum que projecta la llanterna enlluerna els cables, les caixes metàl·liques, les sortides de respiració que donen al forat. Les dues es creuen la mirada quan el raig de llum els mostra una inscripció a la paret: T:3/180.

—Gairebé som dalt —diu Apne—. Qui havia de dir que hi estàvem tan a la vora tota aquesta estona.

—Ho hem de fer —diu Surye—. Hem d'acabar el que hem vingut a fer.

—Per l'honor del nostre equip —diu Apne.

—Per Tarp —diu Surye, i apunta l'arma cap al sistema principal de cablejat de l'ascensor.



«Com si la seva consciència hagués sortit disparada en totes les direccions, on no hi hagués cervell, ni ànima, ni cap contenidor de cap mena on poder-se lligar i sentir un cos. Tot el que ha estat mai, tot allò que ha viscut, sentit i escoltat, i tot allò que algun cop ha dit o cridat, pensat o rigut, cantat o plorat, s'ha dissolt en la foscor. Sent com si hagués deixat de viure, però aquest pensament li genera un conflicte de talla còsmica. Perquè, si sent alguna cosa, bé deu voler dir que, d'alguna manera, encara viu.»




COM LES PECES D'UNA MÀQUINA. UNA HACKER ENTRENADA EN EL COMBAT COS A COS. UNA DOCTORA AMB EL SUBJECTE IDONI PER UN EXPERIMENT. UNA ACTIVISTA QUE VOL PORTAR LA CIVILITZACIÓ AL COL·LAPSE. DUES POTÈNCIES SEPARADES PER UN MUR GEGANT DE CIMENT. DECISIÓ RERE DECISIÓ, NO FAN SINÓ APROPAR-SE A L'HORIZÓ DEL CAOS.

PVP: 18,95€



Trobaràs més informació dels nostres llibres al web:

www.maimes.cat

Segueix-nos a:   

ISBN:978-84-123633-1-9



9 788412 363319